

T. W. ELLIS

NĚKDO

KLEPE

THRILLER

PTAJÍ SE PO VAŠEM MANŽELOVI. CHTĚJÍ SI JEN PROMLUVIT. LŽOU?

**NĚKDO
KLEPE**

Copyright © Thomas Hinshelwood, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2688-2 (pdf)

T. W. Ellis

NĚKDO KLEPE

VENDETA

Pro Marjorii

Když vám někdo zaklepe na dveře, může to změnit všechno. Pokud ho očekáváte, pak možná ne tolik. Ale pokud ne, co dál? Přijde okamžik překvapení, možná dokonce i strachu, který vyžaduje vaši pozornost. Kdo se v dnešní době objeví bez ohlášení? Je to volání, které nemůžete ignorovat. Otázka, na niž musíte odpovědět. Přinášejí dobré zprávy, nebo špatné? Přinesli vám něco, nebo od vás něco chtějí?

Jsou to přátelé, či nepřátelé?

V Římě je na vrcholu letní turistické sezóny všude rušno. Ten espresso bar nebyl výjimkou. Zašitý ve starém městě, malý a stísněný s holými kamennými zdmi a klenutým stropem. Nebylo v něm o nic chladněji než venku. O to se postaral obrovský kávovar, který každých pár vteřin chrlil oblaka žhavé páry. Nad hlavou hučely větráky, ale ty hutnou vlhkost pouze rozvířovaly. Nijak zvlášť mi to nevadilo. Líbilo se mi, jak se mi leskne a září kůže. Už jsem byla v Itálii několik týdnů a víceméně jsem si zvykla. Líbilo se mi každý den nosit kratočasy a sandály. Ráda jsem nosila přehnaně velké brýle a měkký klobouk s krempou. Připadala jsem si jako v přestrojení. Téměř jako jiný člověk. Už jsem nebyla bezradná Newyorčanka, ale skoro-Evropanka. Byla jsem na cestách tak dlouho, že většina lidí nedokázala odhadnout, kde jsem se narodila, ovšem musela jsem se vrátit domů, protože jsem byla na mizině. Během cestování po světě jsem se však stala vzdělanou, opálenou, otrkanou, a především k smrti znuděnou.

Rané mládí jsem prožila na cestách a nyní jsem byla dospělá a neklidná.

A taky zbrklá. Ale měla jsem plán.

Už jsem udělala tolik špatných rozhodnutí, že jsem asi ztratila schopnost poznat, že se mi v hlavě začalo rodit další.

Vstoupil dovnitř.

Jeho kroky byly tak nenucené, až se zdálo, že se vznáší. Z italského slunce byl opálený a blond vlasy měl vybělené. Podle bot jsem poznala, že není místní. Žádný Ital by si v letním horku neobul uzavřené boty na zavazování.

Sledovala jsem ho od malého kulatého stolku v rohu, u něhož jsem seděla. Nebylo to nijak zvlášť daleko, jelikož ta kavárna byla opravdu malá.

Stálo tu jen několik stolů k sezení, protože většina zákazníků si objednala espresso na baru, vypila ho za necelou minutu vestoje a pak odešla. Samotný bar byl z nerezů a barista ho každých pár minut otíral, aby se leskl.

Nejdřív mi taková místa připadala odstrašující, protože nejsou jako ty pohodové kavárny, na jaké jsem byla z domova zvyklá, ale nyní mě nenapadlo žádné lepší místo, kde si sednout a sledovat lidi. Na stole jsem měla nepořádek. Ležela na něm moje kabelka, průvodce, memoáry, do nichž jsem se nemohla začíst, můj deník, klobouk a sluneční brýle. O zbylé místo soupeřila sklenice vody a šálek s espressem.

Namlouvala jsem si, že na tom chaosu je něco roztomilého.

Jeho italština byla těžkopádná, kdybych chtěla být štědrá, a směšná, pokud bych chtěla být krutá. Ale snažil se. Uchýlil se k angličtině jen proto, že se nad ním barista slitoval a tu potupu zarazil.

Tehdy jsem poprvé spatřila jeho úsměv.

Byl sladce rozpačitý, což mi bylo okamžitě sympatické, jako by si vůbec neuvědomoval, jak je pohledný a jak krásný má úsměv.

Samozřejmě že si to uvědomoval. Musel by být hlupák, aby si toho nevěšiml, ale jeho úsměv byl tak úchvatný právě tím, že vytvářel iluzi neznalosti.

Možná si to nacvičoval.

Ano, byla jsem cynik.

Každopádně mi na tom nezáleželo. Už tak mě přitahoval, a protože jediný volný stůlek v baru byl vedle toho mého, ještě než se otočil a začal si hledat místo, posunula jsem si židli tak, abych byla blíž k té, na kterou si bude muset sednout.

Okamžitě jsem přirozeně zabořila nos do knihy.

Pojednávala o takové té bolestně vážné výpravě za sebepoznáním, osobním růstem a ženstvím.

Takovou cestu jsem si přála i pro sebe, ale zatím jsem měla smůlu.

Krátkou vzdálenost od baru ke stolku přešel velice rozvážně. Možná byl v rozpacích, protože vzhledem k tomu, jak blízko byly židle u sebe, musel narušit mé soukromí.

V obavě, aby nebyl stydlivý a nevypil si kávu u baru jako místní, jsem vzhlédla a nesměle se na něj usmála, abych mu dodala sebedůvěru.

Uvolnil se, položil si nápoj na stůlek vedle mě a pak do něj nedopatřením udeřil kolenem, když si sedal. Káva se vylila z hrnku a vytvořila na stolku kouřící tmavou loužičku.

Vydechl. „Velice elegantní.“

„Nebudte na sebe tak přísný,“ řekla jsem mu. „Tyhle malé stolky nejsou na tak dlouhé nohy stavěné.“

„Zdálky mi připadaly vyšší.“

Znovu se postavil, aby našel ubrousky, ale já z kabelky vytáhla pár kapesníčků.

„Tady,“ řekla jsem.

Poděkoval mi, přijal je a začal kávu pečlivě utírat a přitom vrtěl hlavou, jako by to byla nějaká neodpustitelná chyba.

„Zachránila jste mě.“

„Ještě nevíte, kolik si za ty kapesníky naučtuju.“

Usmál se a nabídl mi pravici. „Jsem Leo.“

Přijala jsem ji. „Jem.“

Už věděl, že jsem ze Spojených států, a tak se zeptal: „Co tě přivádí do Říma?“

„To je dlouhý příběh.“

„Zajímavý příběh?“

„Tím si nejsem úplně jistá, ale na konci mi to budeš moct povědět sám.“

„Takže jsi ochotná to vyprávět cizímu člověku?“ zeptal se.

„Jsme opravdu cizí?“

Znovu se usmál. „Už ne.“

08:01

To první, co si z toho dne pamatuju, je, jak Leo proplul kuchyní a za ním se linula vůně sprchového gelu a šampónu. Čisté, silné tóny. Kolínskou používá, až když je připravený odejít. Něco hledá a u toho si pro sebe brouká, čímž mým přípravám poskytuje milý, i když falešný hudební doprovod.

Najde, co hledal – manžetové knoflíčky, které si položil ke dřezu, když s ještě mokkými a neučesanými vlasy ve spěchu usrkával kávu –, a projde kolem mě zase ven ze dveří.

„Vážně to nedává žádný smysl,“ řekne a nahlédne mi přes rameno.

Vím, o co mu jde, a odmítám tu návnadu přijmout.

„Když to říkáš, tak to musí být pravda,“ odpovím nevinným tónem jako malý buclatý andělíček.

Projeví svou nespokojenost – drsně, hrdelně zavrčí, protože si ze mě nemůže utahovat. Příliš spěchá na to, aby se tu marně snažil.

Odejde tak rychle, jako přišel, a přesto vím, že se na přípravu do práce nebude soustředit, protože bude vymýšlet a kout různé způsoby, jak se mi pomstít. S vášní a vervou spolu hrajeme nekonečnou přetahovanou. Trochu jako duel, ale mírnější – hrajeme si, nehádáme se – a nikdo neprohraje, protože je zábava si prostě jen hrát.

Usměju se pro sebe, jsem ráda, že jsem tu malou výměnu vyhrála, a zároveň jsem zvědavá, jakou odvetu vymyslí, až se vrátí. Připomenou si, abych nebyla příliš samolibá, protože mám v ruce jeden z našich dobrých samurajských nožů a opravdu si nechci omylem uříznout prst. Musím se soustředit na to, co dělám. Rozkrojím velké avokádo a pak ho protočím v dlani, abych uvolnila pecku. S přehnaným uspokojením poloviny rozdělím. Máloco je tak příjemné jako rozkrojit avokádo a zjistit, že není jen zralé, ale přímo dokonalé. Lidé říkají, že to poznají už po hmatu, ale pokud taková schopnost skutečně existuje, já ji nemám. Nikdy to nemůže být nic víc než odhad zralosti a neberu v úvahu možnost pomačkání nebo zhnědnutí. Kdykoli do nějakého zakrojíte, je to jako loterie. Musíte to risknout, abyste zjistili, jestli jste vyhráli, nebo ne.

V tomto případě jsem trefila jackpot.

Není v něm ani jediná tmavá tečka. Ani náznak hnědnutí. Dužina je celá měkká, ale ne mazlavá. Když zaseknu nůž do pecky, protočím ho a zatáhnu, snadno vyklouzne ven. Žaludek mě povzbuzuje z tribuny a kručí na souhlas.

Ujišťuju ho, že pracuju tak rychle, jak to jen umím.

Leo musí mít šestý smysl na skvělé načasování, nebo potají číhal za dveřmi kuchyně a čekal přesně na tento okamžik, aby se znovu vynořil.

„Vážně to nedává žádný smysl,“ řekne mi znovu, tentokrát nepropluje kuchyní, ale zastaví se vedle mě, zatímco si na kravatě zručně uvazuje plný windsorský uzol. Nyní mluví pevnějším, rozhodnějším tónem. Předtím pronesl jen ledabylou poznámku, ale nyní je odhodlaný to podtrhnout.

Rychle pohlédnu jeho směrem. „Hledáš ještě něco jiného, nebo jsi přišel, jen abys mě škádlil?“

„Kdybych tě chtěl škádlit, tak bych si neuvazoval kravatu,“ řekne se záladným úsměvem. „Místo toho bych si ji strhl.“

Odložím nůž, protočím se zády k lince a pevně ji sevru oběma rukama.

„Tak proč to neuděláš?“ zeptám se tichým, významným hlasem a pohlédnu mu přímo do očí. „Jsem celá jen tvoje.“

Krev se mu nahrne do tváří, zakoktá něco nesrozumitelného a pak frustrovaně zařve.

„Něco se děje, zlatíčko?“ zeptám se.

Ukáže na mě prstem. „Ty,“ zavříc s úsměvem. „Ty se děješ.“

Koketně na něj zamrkám. „Co tím myslíš?“

Na okamžik otevře ústa, ale nic dalšího neřekne. Místo toho tím samým nataženým prstem klepne do hodinek a opět poraženě ustoupí.

Když vyjdu ven do skleníku, abych se podívala na rajčata, ve vzduchu je cítit blížící se mráz. Mám jich něco přes tucet. Všechny rostliny jsou díky hřejivé náruči skleníku a poctivému zalévání vysoké a rozvětvené. Nyní jim v prvních náznacích zimy žloutnou listy. Je to obvyklá tragédie jednoletek. Brzy všechny uvadnou.

Vypěstovala jsem je ze semínek, která jsem zasela na začátku jara. Každé jsem si uchovala z loňské úrody a s láskou jsem je nechala vyklíčit doma, dokud rostlinky nebyly dost silné, abych je mohla přesadit ven. Žádné pesticidy. Vůbec žádné chemikálie. Rajčata jsou kvůli tomu možná trošku menší, ale jsou stoprocentně bio a naprosto lahodná. Žádné rajče není tak dobré jako to, které si vypěstujete sami.

Chvilí se prohrabuju listím, než najdu ty nejzralejší kousky, a když jich mám plnou hrst, vrátím se do kuchyně, abych je rychle opláchla. Stačí pár vteřin pod tekoucí vodu. Jak jsem řekla, jsou bio.

Na nerezové pánvičce rozehřeju několik kapek kokosového oleje lisovaného za studena – i ten je bio, samozřejmě – a pak přihodím kostky avokáda z prkénka. O pár minut později přidám rozpůlená rajčata. Následuje himalájská sůl, čili vločky a čerstvě mletý pepř. Ta vůně je božská.

Snažím se jíst zdravě, ale jaký by mělo smysl žít navždy, kdybyste přitom nemohli jíst chléb? Ukrojím několik tlustých krajíců z křupavého bochníku, který jsem včera koupila na farmářském trhu. Je kváskový, celozrnný a posypaný nejrůznějšími semínky. Měkký i křupavý zároveň.

Leo se vrátí do kuchyně, aby se naposled pokusil vyrovnat skóre. Skoro se cítím provinile, že vyhrávám tak snadno jen díky tomu, že tak nutně musí do několika minut odejít. No, ale jen skoro.

Ani nepředstírá, že tu něco hledá, místo toho jde přímo k argumentu, který už dvakrát nedokázal vyjádřit.

Ukáže na moji snídani. „O tomhle mluvím. Avokádo a rajčata. Obojí je ovoce, že? A ty si to dáváš na toust. Takže se chystáš jíst ovoce... na toustu. Copak to dává vůbec nějaký smysl?“

„Je to lahodné a ty to víš.“

„Hamburgerová zmrzlina by mohla mít senzační chuť, ale stejně bych ji nikdy v životě neochutnal.“

Povzdechnu si. Je to přehnaně soucitný povzdech překypující zklamáním.

„To opravdu nic lepšího nevymyslíš?“

Zabručí. „No, už napoprvé jsi mě celkem rozhodila. A napodruhé taky.“

„Kdyby to bylo jednoduché, stálo by to vůbec za to?“

Předkloní se, aby mi dal pusu na tvář. „Dělám, co je třeba, abych upoutal tvoji pozornost.“

„Pokud chceš moji pozornost,“ pošeptám mu do ucha, „tak moc dobře víš, co máš dělat.“

„*Jemimo Talhofferová,*“ řekne svým nejlepším přísným ředitelským hlasem, „*tohle* dělat nebudu.“

„Odkdy jsi takový suchar?“

„Pokud jsi zapoměla, tvůj milující manžel musí být velice brzy na palubě letadla.“ Blyškne se úsměvem, který by dokázal rozehrát i ledovce. „A zřejmě jsi zapoměla, že suchar jsem odjakživa. Dřív ti to prostě jen nevadilo.“

„Jo,“ řeknu na oplátku. „Protože jsi to dělal, když jsem tě o to požádala.“

„Tenkrát jsem měl víc času. Neviděla jsi moje manžetové knoflíčky?“

„Máš je na sobě.“

Sklopí oči. Zavrtí hlavou. „*No jasně.*“

Vyženu ho z kuchyně a řeknu: „Neopovažuj se nestihnout ten let, chlapáku.“ A pak za ním zavolám: „Měl by ses o mě starat tak, jak jsem zvyklá!“

Něco mi odvětví, ale já už jsem si zapnula rádio, abych během přípravy snídaně mohla poslouchat hudbu. Pak se posadím ke kuchyňskému stolu a vrhnu se na svůj výtvar.

Ten stůl je jen pro nás dva příliš velký, to samé se dá ovšem říct i o zbytku domu. Tolik pokojů bychom ve dvou nikdy nevyužili, ale právě o to nám šlo. Když jsme si tuhle nemovitost kupovali, chtěli jsme – *zamýšleli jsme* – ty pokoje zaplnit. Celé měsíce jsme hledali dokonalé město, dokonalou školu, dokonalou čtvrt, dokonalou ulici a dokonalý dům. Tolik jsme se věnovali výběru správné nemovitosti, že jsme se ani na vteřinu nezamysleli nad tím, že by se to všechno mohlo pokazit dřív, než to vůbec začne.

Moje ovoce na toustu je lahodné, ale přesto mi připadá naprosto neuspokojivé. Ani ho nedokážu dojíst. Nechci dojídat tu jednu malou porci jídla na stole, na který by se vešlo mnoho talířů.

Leo řekne: „Už jsem skoro připravený. Dokonce mi zbyla i celá minuta, abych tě mohl zahrnout láskou.“

Nejdřív ho neslyším, protože jsem se v duchu zatoulala na to temné místo. Je tak důvěrně známé, až je to skoro rutina. Trvá další okamžik, než mě jeho slova dostihnou a vytáhnou mě z prázdnoty ven. Nevím, na jak dlouho jsem tam spočinula. Připadá mi to jako pouhých pár vteřin, ale mohlo to být mnohem víc.

Vstanu a otočím se k němu, aby mě mohl obejmout. Nyní už voní kolínskou, hřejivou a silnou.

Shlédne na mou nedojedenou snídani. „Nemáš hlad?“

Zavrtím hlavou. „Ne tak velký, jak jsem si myslela.“

Věnuje mi pohled, který znám až příliš dobře. „Vyspala ses do růžova?“

Je to nevinná otázka vyslovená nevinným tónem, a přesto se za ní skrývá celý zástup dalších, na něž bych mohla odpovídat celé dopoledne.

Nejde jen o to, jak jsem se vyspala, ale jestli jsem spala dost dlouho. Měla jsem noční můry? Jsem unavená? Cítím se dobře? Ovlivní kvalita mého spánku i zbytek mého dne? Mou náladu? Cítím se kvůli tomu zklamaná? Jsem tak zklamaná, že se vrátím do postele? Propláču celé odpoledne? Budu mu volat a škemrat, aby se vrátil, protože bez něj celý den nezvládnou? Požene se domů, jen aby zjistil, že jsem naprosto v pořádku, protože se moje nálada znovu otočila? Vybuchnu pro nic za nic v záchvatu vzteku, jen abych ze sebe všechny ty špatné myšlenky vychrlila? Může mě zachránit? Zapudím ho tou strašnou, krutou chorobou?

Všechny ty otázky a mnohé další se dají zúžit na jednu jedinou a to je to, na co se skutečně ptá.

Může mě stále milovat?

Usměju se. Usmívání mi jde tak dobře, že někdy i já zapomenu, že je to jen přetvářka. „Spala jsem jako nemluvně.“

S úlevou se na mě usměje. Může mě ještě chvíli milovat.

Mám v zásobě celou řadu metafor, kterými zakrývám pravdu: spala jsem jako nemluvně, jako poleno, jako mrtvola, jako egyptská mumie, jako opilec, jako normální člověk...

Natáhne se přese mě a zvedne napůl snědený toust. „Takže ti nebude vadit tohle.“ Ukousne si ohromné sousto a hlasitě ho žvýká, protože navzdory tomu, co řekl před okamžikem, se bojí, aby mu letadlo neuletělo. „Máš pravdu,“ řekne. „Vážně to je lahodné.“

Přikývnu na souhlas. Nedokážu se přinutit odseknout něco uštěpačného. A „já ti to říkala“ mi žádné uspokojení nepřinese.

„Zavolám ti, až budu zase na zemi,“ řekne Leo a políbí mě na rozloučenou, dlouze a vášnivě.

Narazíme do sebe zuby.

Zasmějeme se.

Řeknu: „To musí být znamení, že už bys měl běžet.“

Otře si přední zuby prstem.

„Zkusme to znovu.“

Tentokrát se políbíme úspěšněji, on mě rukama drží za boky a já jeho za ramena. Vždycky uměl skvěle líbat a i po všech těch letech se stále snaží, přesto si uvědomím, že jsem příliš brzy otevřela oči.

Nevšimne si toho.

Když ustoupí, zeptá se: „Jak vypadám?“

Protočí se na místě jako neohrabaná baletka.

„Naprosto neuvěřitelně, prokazatelně... průměrně.“

Zamračí se, ale ví, že žertuju. Nepotřebuje, abych mu říkala, že mu to v obleku sluší – až příliš. Pocítím příval žárlivosti z toho, jakou pozornost nevyhnutelně upoutá. Když jsme spolu začali chodit, připadalo mi zábavné, jak se po něm ženy otáčejí, aniž by si to vůbec uvědomoval. Tenkrát jsem díky tomu byla hrdá na to, že s ním jsem. Teď už mi to připadá hodně dávno. Teď se bojím, že by si toho mohl začít všimnout a že by se za těmi mladými, plodnými dívkami mohl také začít otáčet.

Všimnu si, kolik je hodin. „Měl bys jet, kámo.“

Také si toho všimne. „Páni, jo, to bych měl.“

Popadne kufr a já ho vyprovodím ze dveří. Ovinu si paže kolem těla, aby mi nebyla zima, zatímco se dívám, jak nastupuje do auta.

„Ahoj!“ zavolá zpoza volantu.

Mávám mu, když vyjíždí z příjezdové cesty. Podívá se na mě ve zpětném zrcátku. V očích má něco, co nedokážu přesně popsat.

Smutek?

Lítost?

Ruku držím nahoře, dokud neodjede mimo dohled.

O pět minut později někdo zaklepe na dveře.

A pak už nikdy nic nebude jako dřív.

08:18

V těch několika minutách mezi Leovým odjezdem a zaklepáním na dveře se vrátím do kuchyně, abych po sobě uklidila, ale místo toho se posadím ke stolu. Unavená a zdrcená. Bledé sluneční světlo proniká oknem nad dřezem a zalévá mi tvář. Přes skleněnou tabulku je to světlo jasné a teplé a v tu chvíli se téměř dokážu přesvědčit, že nic víc nepotřebuju. Jen tohoto manžela, tento život, tento dům.

Měla bych být vděčná za všechno, co mám. Neměla bych se zlobit za to, co nemám.

Náš dům je překrásný. Nebo bude, až bude hotový. Je to majestátní starý dům, který byl velmi zanedbaný. Renovuju ho už ode dne, kdy jsme se nastěhovali. Nejdřív to byl jen koníček a milovaný projekt, ale později se z toho stal druh léku. Ale léky časem ztrácejí na účinnosti, že? Vybudujeme si toleranci. Přestanou zabírat. Nakonec už vůbec nepomáhají.

Dům se stal jen výmluvou pro izolaci. Je důvodem, proč nemusím chodit do světa. Nemám čas na setkání se známou u kávy, protože vždy musím vyměnit nějakou ochrannou lištu. Nikdy nemám volný víkend na krátkou dovolenou, protože mi přivezou barvu na studovnu. Nic nikdy není hotové. Všechny pokoje jsou rozpracované.

Oba víme, co se skutečně děje, ale byl to dlouhý a pomalý proces. Navzdory všem jeho dokonalým stránkám Leovi nikdy tak docela nedošlo, že moje problémy bude muset řešit. Ani neví, jak na to, a protože jsem se já naučila tak dobře předstírat, po většinu času je ani řešit nemusí. Umím svou úzkost výtečně skrývat, takže nemá ponětí, jak moc mě děsí něco tak obyčejného, jako je nákup. Neví, že někdy musím zastavit a vykřičet se nebo vyplakat, abych pak mohla dojet domů se širokým úsměvem na tváři. V přihrádce auta vozím kapky do očí, vlhčené ubrousky a make-up. Nejsem si jistá, jestli už mu došlo, že kdybych nemusela odcházet z domu, abych mohla vyučovat, nejspíš bych vůbec nikam nechodila.

Vnímám to tak, že máme omezenou kapacitu na snášení stresu. Nezáleží na tom, jestli se naplní jedním obrovským traumatem, nebo mnoha malými.

Jakmile ji zaplníte, máte potíže.

Potom už to nesnesete.

Leo je dobrý muž a tahle Jem není ta, které se dvořil, s touhle se neoženil ani neplánoval, že jí bude po zbytek života manželem. Trpíme oba a není spravedlivé, že já trpím víc a potřebuju mnohem víc než on. Pořád je to Leo. Je to stále ten samý Leo, do kterého jsem se zamilovala a kterému jsem bez sebemenšího zaváhání řekla „ano“. Vůbec se nezměnil. Nejvíc se bojím, že si jednoho dne uvědomí, že mě nepoznává, že mě vůbec nezná. Proto se usilovně snažím nosit masku ženy, kterou chce, a neukázat mu, jaká skutečně jsem.

Náš dům je jediný na konci slepé ulice. Předchozí majitelé mi řekli, že původně tu měli postavit více domů a vytvořit malé předměstí. Údajně to byl podvod. Nějaký daňový podvod developerů. Nikdy jsem se v tom neštourala, takže si nejsem jistá, jestli to je pravda. Nezáleží mi na tom. Dům je osamocený a přesně to jsem

tenkrát chtěla. Přála jsem si mít klid a místo, kde by si děti mohly hrát. Tahle Jem je za to rozhodnutí dřívější Jem vděčná, protože tahle Jem by nesnesla sousedy, nedokázala by se neustále falešně usmívat a tlachat.

Jak se dneska máš?

Příšerně, a ty?

Hm, já, víš...

Když na křižovatce pojedete doleva, dlouhá silnice vás dovede až na dálnici. Za celých pět let, které jsme tu strávili, jsem tam byla zhruba pětkrát. Leo za tu dobu, kdy jsem já projedla jen padesát kilometrů čtverečních, procestoval celý svět. Stal se ze mě hotový pecivál. Neustále jsem se na něco vymlouvala. Říkala jsem mu, že tu mám všechno, co potřebuju. Už celou věčnost se mě nepokusil vytáhnout do zahraničí. Už dávno se mě nezeptal, jestli bych se k němu nechtěla na jedné z mnoha obchodních cest připojit.

Leo samozřejmě ví, co s tím domem dělám – nebo spíš nedělám. Nic neříká, ale beztak by to bylo zbytečné. A co by vůbec mohl říct? Prostě bych to popřela, vysvětlila bych své činy tak dobře, až bych tomu sama uvěřila.

Chce, aby byl dům hotový, protože si přeje, abych konečně zkusila něco nového. Ale podle mých zkušeností nové věci nejsou tak skvělé, jak se říká. Znamé věci jsou bezpečné. Rutina přináší zdravý rozum. Potřebuju obojí.

A právě proto stále pracuju. Naštěstí pracuju sama na sebe, takže se nezodpovídám žádnému šéfovi, který by mě mohl vyhodit za neplnění povinností.

Pomyšlení na práci mi připomene, že se musím osprchovat. Z ranní hodiny jsem stále zpocená a rozsuchaná, ale nezapáchám – přinejmenším v to doufám. Po hodině intenzivního prohýbání

a protahování jsem vždycky vyčerpaná. Laici si myslí, že jóga je snadná, ale když ji děláte správně, žádné jiné cvičení se jí nevyrovná. Cítíte to celé dny. Nejen v nohách, pažích nebo v tom, co právě posilujete, ale všude. Ve všech svalech, ve všech šlachách. Ke svým žákům jsem nemilosrdná. Jsem zrůda. Užívám si tu roli a oni na mé lekce chodí právě proto, že tohle potřebují. Je to jen role. Ta zrůda nejsem já. Jsem to já ve strašidelné masce. Je mi líto těch, kteří na mé lekce chodí a pak musí pospíchat do kanceláře nebo domů, aby nachystali snídani bandě ukřičených dětí.

Když je Leo pryč, náš dům je ponuře tichý.

Ale pak ticho roztříští zaklepání na dveře.

Silné zaklepání pevné ruky.

Rychle běžím ke dveřím, protože si myslím, že to je Leo. Ani na okamžik se nezamyslím nad tím, že by to mohl být někdo jiný. Kdybych to udělala, zůstala bych u kuchyňského stolu a nehýbala se. Ani bych nedýchala. Nemůžu otevírat dveře cizím lidem. Ani si nepamatuju, kdy jsem to zkusila naposled.

Zatímco spěchám chodbou, představuju si Lea s rozbušeným srdcem a zčervenálými tvářemi, jak uháněl zpátky, protože si zapomněl pas nebo peníze nebo nějaký dopis, dokument nebo objednávku. Klepe hlasitě, protože si myslí, že jsem ve sprše a že bych ho jinak neslyšela. Proto ani nezavolal předem. Auto nechal nastartované, a tak u sebe nemá klíče od domu. Ty totiž visí pod volantem.

Když procházím chodbou, vrtím hlavou a usmívám se, protože nemůžu pochopit, jak Leo může být tak aktivní a chytrý, a přesto tak zapomnětlivý a nepořádný. Je chodícím protikladem a já ho za to miluju ještě víc.

Ozve se druhé zaklepání, hlasitější než to první. Leo do dveří buší sevřenou pěstí.

„Dobrá, pane someliére,“ zavolám. „Už tam budu, už tam budu..“

Předvedu několik vzrušených zasténání, které jsou čím dál hlasitější, jak se blížím ke dveřím, protože si připadám rozpustilá a chci, aby se usmál, i když musí být vystresovaný z toho, že něco zapomněl.

„Už budu,“ vykřiknu, otočím kliku a otevřu dveře, za nimi však místo Lea stojí dva vážní lidé v tmavých oblecích.

Jeden muž. Jedna žena.

Čerstvá bio rajčata, která jsem natrhala dřív, nebyla ani zdaleka tak rudá jako můj obličej v tom okamžiku.

Ústa mám vyprahlá jako poušť. Hrdlo mám pískem rozdrásané do krve.

„Já, hm...“

„Budete?“ zeptá se ten vážný muž.

„Omlouvám se,“ podaří se mi procedit přes sevřené hrdlo.

„Omlouvám se... za to. Myslela jsem si, že jste někdo jiný.“

Vážná žena sáhne rukou do saka a vytáhne koženou skládací peněženku, kterou nenuceně otevře. Jsem si jistá, že ten samý pohyb udělala už přinejmenším tisíckrát. Zhlédnu zbraň v pouzdru.

„Jsem agentka Wilksová,“ prohlásí silným, sebejistým hlasem.

„Se mnou je zvláštní agent Messer. Potřebujeme si s vámi promluvit o vašem manželovi, paní Talhofferová. Můžeme jít dál?“

08:19

Zírám na ten lesklý odznak FBI. Vedle něj je i malá fotografie Wilksové. Vážná tvář, stejně jako ve skutečnosti.

Zdá se, že jí táhne na padesát, má tvrdý výraz a krátký, přísný sestřih. Světlé vlasy. Zelené oči. Messer je velký chlap, o deset let mladší, s hranatou tváří a krátkými černými vlasy. Je i o něco bledší a také o něco pěstěnější. Je tak akorát mladý, aby používal zvlhčovací krém, aniž by to považoval za urážku mužnosti.

Jsem slušná občanka, dodržuju zákony a kromě rozpaků nemám co skrývat, ale i tak se stydím. Jsem v rozpacích. Nechci ty dva lidi pustit do svého domu, ale jsou to agenti FBI. Nemůžu je odmítnout, nebo ano? Ani mě nenapadne, že bych se nejdív mohla zeptat na další podrobnosti. Okamžitě se podřizuju, okamžitě se před jejich odznaky a autoritou krčím.

Ani se jim nedokážu podívat do očí, když přikývnu a řeknu: „Dobře.“

Podržím jim dveře a oni vstoupí totožnou robotickou chůzí. Nejspíš mají kurzy na všechno, včetně chůze.

„Běžte dál, prosím,“ řeknu.

Jsem především zmatená.

Proč by se mnou FBI chtěla mluvit o Leovi?

Je dobře, že se tolik stydím, protože jsem se úplně zapomněla bát. Vyléčili mě jako mávnutím kouzelného proutku. I když jen dočasně.

Následuju je chodbou do obývacího pokoje, kde se otočí čelem ke mně. Mé rozpaky pomalu opadají a každou vteřinou jsem zvědavější, proč tu vlastně jsou.

Stojí vedle sebe s vážnými tvářemi a ve vážných oblecích. Messer je vyšší, širší a hrozivější, ale Wilksová je tak neochvějně sebejistá, že jsem z ní zrovna tak nesvá. Předpokládám, že ona je nadřízená, protože je z nich starší. Nevím toho o FBI dost, abych věděla, jestli to jsou partneři, nebo jestli je v tom nějaká hierarchie. Pro jednu lituju, že se víc nedívám na televizi.

„Právě jste ho minuli,“ řeknu. „Odjel sotva před několika minutami.“

Wilksová řekne: „Co kdybychom se posadili?“

Pokřčím rameny. „Jistě.“

Sednu si na područku nejbližšího křesla a Wilksová a Messer se usadí na pohovku. Je třímístná, takže mají spoustu místa. Ani jeden z nich se neopře. Neuvolní se. Tohle je něco vážného.

„Paní Talhofferová...“

„Jem, prosím,“ řeknu důrazně. „Leovo příjmení nenávidím, ani nevím, proč jsem ho přijala. Nenávidím je asi dost silné slovo, ale...“

Wilksová zdvořile přikývne na souhlas. „Jem, doufám, že byste nám mohla pomoci s probíhajícím vyšetřováním organizace zabývající se praním špinavých peněz, kterou se už nějakou dobu snažíme odhalit.“

Nikdy v životě jsem neměla tak dokonale prohnuté obočí. „Organizace, která pere špinavé peníze? Ani nevím, jak se peníze perou, natož abych věděla o nějaké organizaci.“ Něco mě napadne. Ani

nevím, odkud to vím, ale řeknu: „Nespadá to pod jurisdikci finanční správy? Neměla by to vyšetřovat Tajná služba?“

Na mou otázku odpoví Messer: „Tajná služba se zabývá paděláním peněz. Praní špinavých peněz spadá do pravomocí FBI. Jinak bychom tu nebyli.“

Jeho tón ke konci klesne k blahosklonnosti a to zřejmě nebylo součástí plánu, protože mu Wilksová věnuje krátký káravý pohled.

„Co má s práním špinavých peněz společného Leo?“

Wilksová řekne: „Paní Talhofferová – promiňte, Jem –, věříme, že zločinecká organizace využívá vinařský podnik vašeho manžela k očišťování peněz z prodeje drog. Jistě chápete, že je to velice vážná věc. Proto je důležité, abyste co nejlépe zodpověděla naše otázky. Rozumíte tomu, co jsme vám zatím řekli?“

Těm slovům rozumím, ale nemůžu tak docela uvěřit tomu, co slyším. „Peníze z prodeje drog...?“

Wilksová přikývne.

„Leův podnik?“

Znovu přikývne.

„Zločinecký podnik využívá Lea, aby pral peníze z prodeje drog? Takže máte na mysli kartel? Drogový kartel? Nemůžu tomu uvěřit. Nevěřím tomu. To by nikdy neudělal. Říkám vám, že by to nikdy neudělal.“

S každým slovem zesiluju hlas.

Wilksová se předkloní. „Nevěříme, že se do toho váš manžel zapletl dobrovolně. Proto si nejdříve chceme promluvit s vámi, a ne s panem Talhofferem. Máme důvod věřit, že ho přinutili s nimi spolupracovat.“

„Přinutili? Jak? Proč?“ Vrtím hlavou. „Jak by mohli Lea přinutit pro ně pracovat?“

Wilksová a Messer se na mě dívají, jako by to bylo očividné. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že to je očividné.

„Přese mě?“

„Leo se snaží udělat to, co považuje za nejlepší,“ vysvětlí Wilksová, „aby vás ochránil.“

Messer to řekne víc na rovinu.

„Pokud neudělá, co po něm chtějí, nechají vás zabít. A nemluvíme tu o čisté střele do hlavy. Jsou to nemilosrdní lidé. Příšerní lidé. Ti nejhorší z nejhorších.“

Pokoj zaplní tak tísnivé ticho, až mám pocit, že by se mohl zhroutit a pohřbít mě. Nevím, co říct, a tak prohlásím: „Nevím, co říct.“

Wilksová se snaží tvářit soucitně. „Uvědomujeme si, že je pro vás těžké to všechno vstřebat.“

„Bez urážky, ale nemáte ani ponětí, jak těžké pro mě je to vstřebat.“ Shlédnu na své ruce, které si žmoulám v klíně. „Právě jsem začínala svůj den, a vy sem přijdete a odpálíte tuhle bombu. Ještě jsem se ani neosprchovala.“

Wilksová a Messer mlčí, abych se mohla zotavit z šoku. Něco mě napadne.

„Vy jste čekali, až Leo odejde, než jste za mnou přišli?“

Na okamžik se tváří provinile jako školáci, které přistihli, jak házejí kameny nebo kradou sladkosti.

„Jak dlouho jste nás špehovali?“ zeptám se.

„Čekali jsme na křižovatce,“ odpoví Wilksová. „Když jsme viděli Lea projíždět kolem, dali jsme tomu minutku a přišli jsme sem. Nešpehovali jsme vás, Jem.“ Usměje se. „Na to nemáme zdroje.“

Předpokládám, že ten úsměv je součástí její strategie, ale na tom, co mi říkají, nic milého není, a tak jí ho neoplatím.

„Je Leo v nebezpečí?“

„Ne,“ přijde rychlá odpověď Wilksově. „Je pro tu zločineckou organizaci výjimečně hodnotný...“

„Proč tomu nemůžete říkat kartel?“

„Leo je díky svému podnikání nepostradatelnou součástí jejich organizace. Je v naprostém bezpečí a rádi bychom to tak nechali. Právě proto jsme nejdřív přišli za vámi.“

Messer dodá: „Nechceme Lea oslovit, pro případ že ho sledují.“

„Chcete říct, že ho špehovali lidi z kartelu?“

„Říkáme, že to je možné.“

„V tom případě by ho sledovali tady, u domu, ne?“

Wilksová vrtí hlavou, ještě než domluví. „Nemají pro to žádný důvod. Vědí, kde bydlí, kde bydlíte vy, což jim stačí. Bedlivěji ho sledují, když není doma, když pracuje pro ně.“

„Jak byste to mohli vědět?“

„Je to naše práce,“ řekne Wilksová s neotřesitelným sebevědomím, jaké jsem já nikdy v životě ani zdaleka necítila. „Víme, jak tento druh zločineckých organizací – tento druh kartelů – operuje. V tomto ohledu nám, prosím, věřte.“

Nevím, kdy se to stalo, ale během toho rozhovoru jsem sklouzla z područky křesla na jeho sedák. Sklouzla je možná příliš vznešený výraz. Spadla jsem. Zhroutila se.

„Slibujete mi, že se Leovi nic nestane?“

Wilksová odpoví rozhodně: „Přísahám.“

„Dobře,“ vydechnu a přikývnu. „Dobře. Co ode mě potřebujete vědět? Ne že by mě napadalo, jak bych vám mohla pomoci, když jsem o ničem z toho ještě před několika minutami vůbec nevěděla.“

Převezme to Messer. „Věříme, že když byl Leo naposled v Římě, sešel se s evropským zástupcem kartelu. Věříme, že tento zástupce Leovi předal informace: účty, hesla, podniky po celém světě. Falešné

podniky, Jem. Kartelové podniky. Věříme, že Leo obdržel přístup do jejich globální finanční sítě. Takové informace by mohly naše pátrání urychlit o celá léta. Nechci zveličovat, ale takové informace by nám mohly poskytnout dostatek důkazů, abychom strhli celý kartel.“

„Proč by mu tolik informací svěžovali?“

„Protože jim už dokázal, že mu můžou věřit,“ vysvětlí Wilksová. „Ve své firmě už dlouho pere jejich špinavé peníze. Tisícovka tady, sto tisíc támhle. Je spolehlivý. Důvěryhodný. A k tomu je čistý jako bílý sníh, zatímco oni jsou špinaví až za ušima.“

„A navíc,“ dodá Messer, „na něj mají dokonalou páku, vás. Leo je nemůže zradit. Nemůže je odmítnout.“

„Já o těch informacích vůbec nic nevím,“ řeknu. „Kéž bych něco věděla.“

„To jsme ani nečekali, ale mohla byste vědět, kam si je Leo ukládá. Nejspíš mu dali externí pevný disk nebo flash disk. Něco pevného, co se nedá tak lehce zkopírovat, co není připojené k internetu. Leo by si to přirozeně velice pečlivě chránil. Možná jste si všimla, že se něco pokusil schovat.“

Pokrčím rameny. Zavrtím hlavou. „Leovy práce si nevšímám tolik, abych věděla, jestli si z Říma nedovezl nějaké flash disky. Jak bych to mohla vědět?“

Wilksová a Messer se na mě zahledí s nečitelným výrazem. Wilksová otevře ústa, aby něco řekla, ale než stihne cokoli pronést, v kuchyni začne zvonit telefon. Na okamžik předpokládám, že je to můj mobil, který jsem si nechala na stole vedle talíře. Ale ten to není. Je to pevná linka. Ten zvuk téměř nepoznávám, protože na ni skoro nikdo nevolá.

„Měla bych to vzít,“ řeknu. Jsem vděčná za důvod odejít z pokoje a chvíli si od té přemíry nových informací odpočinout.

Wilksová znejistí, ale přikývne a já vstanu.

„Jestli to je Leo,“ řekne, „neříkejte mu o našem rozhovoru.“

Nakrčím obočí.

„Dokud nedomluvíme,“ dodá. „Prosím, kvůli jeho bezpečí.“

Ochable přikývnu a vyrazím do kuchyně. Nebude to Leo, protože ten by mi zavolał na mobil. Nikdo už si nevolá na pevnou linku, že ne?

Jako bych toho už neměla na talíři dost. Teď ještě musím přemýšlet, kdo by mi mohl tak brzy ráno volat.

Odpověď na tu otázku změní všechno.

08:26

Když dojdu k pevné lince na kuchyňské zdi, jsem stále ještě omráčená z toho, co mi Wilksová a Messer řekli. Zvedat telefony neumím o nic víc než otevírat dveře cizím lidem. V mobilu vidím, kdo mi volá, a neznámá čísla nezvedám, ale z toho všeho, co mi Wilksová a Messer pověděli, se mi točí hlava, můj mozek hraje podle úplně jiných pravidel a mé obvyklé problémy se krčí někde v koutě.

Úzkostná porucha je zdrcující nemoc bez vnějších projevů. Vypadám normálně. Dokonce se i chovám normálně. Úzkost skrývám tak dobře, že ji málokdo vůbec zahlédne. Sebevědomí se dá předstírat. Klid se dá předstírat. Úsměv je maska, kterou může nosit každý, a já jsem se vždy uměla usmívat.

Leo tomu chce rozumět. Bůh ví, že se o to snaží, ale ani já nedovedu vysvětlit, jak se cítím, natož proč, tak jak by to mohl pochopit on?

Nerozumím tomu.

Nikdy dřív jsem taková nebyla. Kdybych se s tím jednoho dne probudila, mohla bych to napravit, protože bych poznala, že je to problém. Ale právě tak vás úzkost dostane. Nevšimnete si, jak se vám plíží do života. Nepostřehnete ji, dokud vás nepokoří a vy neskončíte

ve spirále negativních myšlenek a pocitů, které se navzájem přizívají v nekonečném koloběhu utrpení.

Vnější pozorovatel si přinejlepším všimne, že jste najednou náladoví, uzavření, podráždění, málomluvní, nebo dokonce hrubí. Nevědí, že ve vašem nitru je něco špatně, protože navenek vypadáte dobře.

Rána jsou pro mě náročná, i když se nemusím zabývat všemi těmi řečmi o Leovi a kartelech, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu to s mými většími problémy pomáhá, protože jsem tak otupělá, až si připadám jako úplně jiný člověk.

Pro jednu pro mě není těžké zvednout telefon.

Ten jiný člověk zvedne sluchátko a řekne: „Jo?“

Chvilka ticha, než se muž zeptá: „Paní Talhofferová?“

Je to hluboký hlas. Vážný hlas.

„Jo,“ řeknu, i když jsem v duchu stále milion kilometrů daleko.

„Paní Jemima Talhofferová?“

„Ujišťuji vás, že žádná jiná paní Talhofferová tu není. Kdo volá?“

Hluboký hlas řekne: „Paní Talhofferová, je mi líto, že vám volám tak znenadání, ale jsem agent Carlson. Pracuji pro Federální úřad pro vyšetřování a potřeboval bych několik minut, abych vám mohl položit pár otázek ohledně vašeho manžela Lea. Je to opravdu důležité.“

Nechce se mi promarnit ani pár minut času. „Vaši lidé mezi sebou nemluví?“

Carlson řekne: „Co prosím? Nerozumím.“

„Na mého manžela se mě vyptávalo už více než dost agentů FBI a to ještě není ani devět hodin ráno.“

Carlson se zeptá znovu: „Co prosím?“

„Prosím, pro mé duševní zdraví a pro všechny daňové poplatníky, naučte se svá vyšetřování koordinovat. Určitě pochopíte, že

vzhledem k tomu, jaké mám ráno, mi nezbyvá mnoho trpělivosti. Už je toho prostě příliš.“

„Paní Talhofferová, obávám se...“

„Proč vy agenti pořád trváte na takové formálnosti? Pro všechno dobré na tomhle světě, říkejte mi Jem. Udějte si o tom do složky poznámku. Řekněte to všem ostatním agentům. A když už budete u toho, připište tam, že nemám ráda ani Jemimu. Jednoduše: říkejte mi Jem.“

„Jem,“ řekne Carlson, „nerozumím, co mi povídáte.“

„Dejte si další kafe, Carlstone. Zřejmě ho potřebujete. Říkám vám, že dva vaši kolegové právě sedí v mém obývacím pokoji a vyptávají se mě na Lea, jeho práci, zločinecké organizace a informace na flash discích. Tedy mi kladou ty samé otázky, které byste mi položil vy, a já nebudu plýtvat dechem a opakovat vám odpovědi. Počkejte si na zprávu nebo svým kolegům později zavolejte, nebo co v takové situaci obvykle děláte.“

Ticho, pak: „Máte u sebe doma agenty FBI? Právě teď?“

„Přesně to jsem vám řekla. Ženu a muže. Wilksovou a Messera.“

Další ticho. V duchu si zopakuju, co jsem právě řekla, a stydím se za svou úsečnost. Nezdvěřilost. Já taková nejsem.

„Omlouvám se,“ řeknu Carlsonovi. „Zrovna teď nemám dobrou náladu a to všechno o Leovi je na mě moc. Neměla jsem s vámi mluvit tak zostra. Opravdu mě to mrzí.“

Neomlouvají se ženy příliš často?

Carlsonův hlas zvažní. „Poslouchejte mě velice bedlivě, Jem. Jsem jediný agent FBI, který se zabývá záležitostmi vašeho manžela.“

Zopakuju Carlsonova dřívější slova. „Co prosím?“

„Je to můj případ, Jem. V této fázi se o něj nestará nikdo jiný. Jsem teprve v začátcích. V předběžném šetření. Pracuji na tom sám.“

Chtěla bych se ho zeptat na tolik věcí, ovšem vyslovit dokážu jen:
„Ale Wilksová a Messer...“

„Nevím, kdo ti dva jsou, ale nejsou z FBI.“

Srdce mi buší tak prudce, až se mi roztřeše celé tělo.

Carlson pokračuje. „O tom, co jste mi právě řekla, vím jen já, váš manžel a Leovi spolupracovníci.“

Krev mi ztuhne v žilách. Zkoprním.

„Mají průkazy,“ řeknu.

„Jem,“ začne Carlson, „ať už vám předložili jakékoli průkazy, byly falešné. Jak jsem řekl: žádní jiní agenti nevědí, co dělám. Jem, ať už jsou ti dva kdokoli, lžou vám.“

08:29

Wilksová a Messer nejsou agenti FBI.

Tak co jsou zač?

Na svou vlastní otázku jsem si odpověděla dřív, než jsem si ji stihla položit. Jak Carlson řekl, o Leově činnosti ví jen hrstka lidí.

Wilksová a Messer jsou Leovi spolupracovníci.

Kartel.

Pokud neudělá, co po něm chtějí, pošlou lidi, kteří vás zabijí.

„Opravdu vás nechci strašit,“ řekne Carlson, „ale měla byste okamžitě odejít.“

Chci mu říct, že na to už je pozdě.

Už jsem vyděšená a poslouchám ho jen napůl, protože si uvědomím, že Wilksová je se mnou v kuchyni.

Tolik jsem se soustředila na to, co mi Carlson říkal, že jsem ji neslyšela.

„Jste ve velkém nebezpečí, Jem,“ řekne mi Carlson do ucha, zatímco pohledem sleduju blížící se Wilksovou. „Zavěste a odejděte z domu. Až budete v bezpečí, zavolejte FBI a my pro vás dojedeme. Přijedu pro vás kamkoli. Zajistím, abyste byla v bezpečí, přísahám. Ale teď, Jem, musíte utéct. Musíte okamžitě vypadnout. Musíte...“

„To je v pohodě, mami,“ řeknu a zaplaším ze své tváře strach. „Zavolám ti později. Musím běžet.“

Nějak se mi podaří vrátit sluchátko na místo, aniž bych ho upustila z roztřesených prstů.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se Wilksová přísně s kamennou tváří.

Nevím, jak dlouho už v kuchyni je. Nevím, kolik toho slyšela.

Wilksová nyní stojí jen kousek ode mě a za zády mám zeď. Nemám kam jít.

Jsem v pasti.

Pomyslím na zbraň v pouzdru pod jejím sakem. Stále je tam, protože ji nemá v rukou. Ty má prázdné a svěšené u boků.

Jak dlouho?

Ale navzdory nevyslovené hrozbě v podobě její přítomnosti se nechová agresivně. Nemohla slyšet nic přesného. Slyšela jen to, co jsem říkala já. Neví, kdo byl na druhém konci drátu. Nemůže vědět, co mi Carlson řekl.

V duchu se mi ozývají Messerova slova: *dostatek důkazů, abychom strhli celý kartel.*

Uvědomím si, že právě proto jsou tady. Proto se mě vyptávají. Chtějí informace, které na ně Leo má. *Potřebují* je. Nechápu proč, ale něco se muselo změnit.

Carlson, přirozeně. Uvědomili si, že jim je někdo na stopě. Že někdo ví o Leovi. Chtějí si ty informace vzít zpět, než je stihne použít proti nim. Nechápu, proč přišli za mnou, a ne za Leem, ale na tom teď moc nezáleží, že? Musím vypadnout, přesně jak Carlson říkal. Odpovědi můžou počkat.

Přinutím se tvářit se normálně. Naštěstí je to něco, co mi jde dobře. Jak jsem řekla, úsměv je maska, kterou může nosit každý.